

najrazličnejših vrst informacij, kot so n.pr. rutinska poročila (dnevniki prometa, analitičnih knjigovodstev, ...), povzetki, analize in poročila za vodenje, analize "kaj-če" in informacije za pomoč pri odločanju.

Podatke lahko upravljajo različni podatkovni sistemi. Tudi shranjeni so lahko na različne načine. Lahko so porazdeljeni. Pogosto jih ažurirajo in/ali uporabljajo s pomočjo terminalov in prenosa podatkov. Drugo izhodišče I.I. je, da se podatki, ki jih uporabljajo IS, le redko spreminjajo. Entitete (to je vse tisto, o čemer zbiramo in hranimo podatke), oz. entitetni tipi se ne spreminjajo, razen v redkih primerih, ko se jim doda kak novi entitetni tip. Tudi atributi (opisujejo lastnosti entitet), oz. atributni tipi se le redko spreminjajo. Vrednosti podatkov, oz. atributov pa se stalno spreminjajo, njihova struktura pa ostaja nespremenjena, če je bila v času zasnove dobro definirana.

Čeprav so podatki relativno stabilni, pa se procedure, ki te podatke uporabljajo, pogosto spreminjajo. Zato morajo biti izdelane tako, da so maksimalno fleksibilne, ker jih sicer ni mogoče sproti prilagajati vedno novim potrebam.

Ugotavljamo torej, da se procedure poslovanja hitro spreminjajo. Podobno velja za računalniške programe, za poslovne procese, za računalniške mreže, kakor tudi za samo strojno opremo. Pri tem ostajajo le osnovni podatkovni tipi relativno stabilni.

I.I. običajno definirajo kot tesno povezano množico formalnih tehnik, s pomočjo katerih so zgrajeni podatkovno orientirani informacijski sistemi. To definicijo lahko tudi malo obrnemo: I.I. je množica avtomatiziranih metod, ki so razširjene v delovni organizaciji in jih uporabljajo za generiranje pravih informacij za prave ljudi, ob pravem času in na pravem kraju.

Med razvojne faze I.I. štejemo strateško planiranje informacijskih potreb, analizo poslovnih področij, sistemsko zasnovo in izdelavo (konstrukcijo) programov. Posebej velja omeniti fazo vzdrževanja delujočih sistemov, ki je prisotna ves čas življenja